

Copilăria

Angelina_elena

Copilăria este un tărâm fermecat
Unde nimic nu e complicat;
Nu știm când și unde începe
Nu știm când și unde se termină.
„Copilăria e partea tangibilă din paradis”
Un poet frumos a descris.
O lume în care ne pierdem în joc
În competiția spre primul loc.

Dar știm că Orice poate fi posibil
Și Orice ținut ușor accesibil:
Prințese, eroi din poveștile nemuritoare,
Zâne ori animale vorbitoare
Veneau oricând, la o singură chemare,
La un ceai ori pentru o simplă calmare
A unei zile în care am răs
și totodată plâns,
În care ne-am supărat
dar am și iertat.
Căci așa e când ești copil: trăiești totul la maximă intensitate
spre deosebire de tulburătoarea maturitate
când zâmbim mai puțin
și nu roșim când greșim,
când nu ne mai bucurăm sincer de orice dar oferit.
când toate aceste sentimente au pierit...

Este vârsta la care înaintezi cu încredere câte un pas
Și cu orice persoană ți se ivește stai la taifas;
Acea perioadă din viață când,
Neîncetat de-a v-ați ascunselea jucând,
Cu ochii limpezi priveai spre viitor
Cu o suită de dorințe la purtător;
Când credeai orice vorbă
Și adunai cunoștințe în tolă;
Momentele de odinioară când alergai după fluturi
Și așteptai de la părinți nenumărate săruturi;
Și plângeai după gândăcelul ce a plecat din a ta mână
Rugându-te un pic, un pic să mai rămână;
Pe când, deciziile erau luate simplu: Ala bala portocala, din Oceanul Pacific,
Pe când ne înfricoșa un crunt întuneric;
Pe când dulciurile și desenele animate aveau o importantă însemnătate,
Pe când toate animăluțele de pluș formau o societate.

Astfel, momentele copilăriei de neprețuit
Au trecut pe lângă noi cât un clipit.
Libertatea alegerilor s-a pierdut,
Observând simplu: că am crescut...
Dorind încă ceva momente de imaginație
Și dându-ne seama de o confuză senzație:
„Copiii găsesc totul în nimic
Iar oamenii găsesc nimic în tot.”